

KWARTAALBLAD DE SEIZOENEN

Wier!

de lente

// BLZ 02 // SEIZOENTJE VOOR...
MONTANA VAN GENNEP

// BLZ 04 // ONDER VIER OGEN
INTERVIEW MET OUDERS VAN RUBEN

// BLZ 06 // LEKKER OP LOCATIE
DIT IS GAAF

DE SEIZOENEN

jaargang 5 // editie 1 // april 2022

Bijzonder en antroposofisch

DE SEIZOENEN BESTAAT UIT WOON- EN WERKGEMEENSCHAPPEN VOOR VOLWASSENEN MET EEN VERSTANDELIJKE BEPERKING, MEERVOUDIGE BEPERKING EN/OF GEDRAGSPROBLEMATIEK.

Onze missie

DeSeizoenen bestaat uit woon- en werkgemeenschappen voor volwassenen met een verstandelijke beperking, meervoudige beperking en/of gedragsproblematiek. In onze woon- en werkgemeenschappen ondersteunen wij het samen-wonen, samen-werken en samen-leven. Op basis van onze antroposofische mensvisie willen wij sociale verbanden scheppen die het welzijn en de ontwikkeling van cliënten en medewerkers bevorderen. Hiertoe behoren medecliënten, medewerkers, familie en vrienden, maatschappelijke omgeving en vrijwilligers. Wij geloven dat elk mens unieke mogelijkheden en talenten heeft, ondanks een verstandelijke of fysieke beperking. De waarden gelijkwaardigheid, dienstbaarheid en tegenwoordigheid van geest dragen wij uit in onze begeleiding en ondersteuning.

Nieuw logo

Het logo van DeSeizoenen ontstond 10 jaar geleden. Het werd ontworpen door Melroy Bisel en is geïnspireerd op het klaverblad-model dat Bernard Lievegoed heeft gepresenteerd in zijn boek 'Organisaties in ontwikkeling, zicht op de toekomst'.

10 jaar later past het logo nog steeds bij ons. Maar er was ook behoefte aan een meer eenduidige uitstraling voor alle locaties. Bovendien wilden we het logo een beetje opfrissen zodat het weer geheel toekomst-proof is en past bij de ontwikkeling die we hebben doorgevoerd.

Het logo is dus net een beetje anders geworden. De kleuren zijn wat zachter geworden en het woordmerk heeft een eigen touch gekregen door een lettertype dat beter past bij onze antroposofische identiteit.

Verder hebben we een pay-off of slogan: Geeft de dag zin!

We bieden onze bewoners een zinvolle invulling van de dag. Niet door mensen alleen maar bezig te houden, maar door ze een vak te leren, waarde toe te laten voegen aan een product of te werken aan de eigen ontwikkeling. Daarnaast kan het ook gelezen worden als 'zin hebben in', plezier, er naar uit kijkend!

Seizoentje voor... Montana

Montana is 26 jaar oud en woont sinds 2012 in het huis Nieuw Gennep in Eindhoven. De broer en zus van Montana zijn ook vernoemd naar een Amerikaanse staat.

Montana houdt erg van nabijheid en muziek (alle soorten en maten). Ze is heel beweeglijk, een echte stuiterbal. Ze vindt het erg fijn om deel uit te maken van het huis waarin ze woont. Ze lacht graag! Montana heeft een sterke eigen wil. Het liefste is Montana de hele dag buiten, vooral als de zon schijnt kan ze niet stoppen met lachen.

DE SEIZOENEN

Geeft de dag zin.

Colofon

Redactie & inhoud:

Marjon Minten

Concept, ontwerp & opmaak:

Studio Spinazie, Venray

Fotografie:

Stefan Koopmans

Bermonde Fotografie (pagina 10 en 11)

Opplage:

650 stuks

De Corisberg

Hoeve: Corisbergweg 1

6416 HJ Heerlen

Villa Terwinsten: Mariastraat 2

6467 EG Kerkrade

045 - 5412 451

Elivagar

Koppelstraat 19

6088 EM Roggel

0475 - 390 520

Gennep

Gennepweg 169

5644 RS Eindhoven

0485 - 388 900

Bronlaak

Gemertseweg 36

5841 CE Oploo

0485 - 388 900

Verdandi

De Groote Modderkolk

Vrijenbergweg 24a

7371 AA Loenen (Gld)

Woongemeenschap Helios

Loverendale 10

7207 PG Zutphen

06 5773 5531

Overkempe

Koekoeksweg 100

8121 CS Olst

0570 - 568 600

De lente en alles ontwaakt

VIERWOORD

// DOOR MARCO MIERAS
ALGEMEEN DIRECTEUR / BESTUURDER

De lente begint en alles gaat open. De natuur ontluikt; langzaam kleuren de bomen groen en zorgen de eerste bloeiers voor de nodige kleur. Ook het dagelijks leven wordt opener. We gaan meer naar buiten, we ontmoeten elkaar, iedereen is vrolijker, de zonnestralen verwarmen ons.

Ik kan er enorm van genieten als ik op de locaties bewoners tegen kom en spreek. Ik voel en ervaar dan dat iedereen er is en mag zijn zoals hij of zij is. En dat voelt dan direct ook wederzijds. Inmiddels mag ik bijna twee jaar onderdeel zijn van DeSeizoenen en voel ik me er enorm thuis en is het een voorrecht om een bijdrage aan de organisatie te leveren. De komende maanden zal ik op een aantal locaties een dagdeel meewerken en mensen ontmoeten. Heb er zin in!

Dit jaar gaat de start van de lente gelijk op met het openen van de maatschappij na Corona. Het normale leven keert terug. Voor onze bewoners is steeds meer mogelijk. We merken dat het terugkomen van het ritme van het leven positief werkt voor de bewoners.

Na 2 jaar Corona en een mede daardoor forse werkdruk, merk ik dat veel medewerkers snakken naar een meer gewone, rustige periode. Desondanks zie ik bij onze medewerkers een enorme passie en drive om het voor onze bewoners zo goed mogelijk te doen. Iedere dag weer! Een groot compliment voor al onze medewerkers. Ik ben daar enorm trots op.

Momenteel speelt de krapte op de arbeidsmarkt ons parten. Wat dat betreft zou het mooi zijn als die arbeidsmarkt, net als de lente, open barst! We zoeken medewerkers voor onze locaties. Medewerkers met een hart voor de zorg. We hebben iets moois te bieden. Werken in de antroposofische zorg voegt iets extra's toe voor de medewerkers. Dat dienen we meer te benoemen.

Dus ken je iemand, zie je mogelijkheden, heb je tips of ideeën? Laat het ons weten!

*“De lente begint
en alles gaat open”*

MAGAZINE VIER PRAAT MET
MOEDER CHRISTIEN EN
VADER GERRIE OVER HUN ZOON

Thuis op Elivagar

RUBEN IS 35 JAAR EN WOONT
AL 18 JAAR OP ELIVAGAR. IN
WOONHUIS DE BERK HEEFT HIJ
EEN PLEK WAAR HIJ HET NAAR
ZIJN ZIN HEEFT. HET IS ZIJN
THUIS GEWORDEN. MOEDER
CHRISTIEN EN VADER GERRIE
DE KLEIN VERTELLEN OVER
HUN ZOON.

Christien: "Ruben werd geboren als een gezonde jongen. Ik had tijdens de zwangerschap een vruchtwaterpunctie laten doen en daaruit bleken ook geen afwijkingen. Op de vaccinaties, die hij in de eerste periode van zijn leven kreeg, reageerde Ruben allergisch. Hij begon heel erg te zweten en werd er snotterig van. Na de BMR prik die hij op 14 maanden kreeg vonden we hem die middag blauw aangelopen in bed. Zijn lichaam was helemaal gestrekt. Hij had zuurstoftekort gehad. Hij kon niet meer spreken en niet meer lopen. Dat heeft hij helemaal opnieuw weer moeten leren. Zijn broers zeiden "Ruben lacht niet meer met geluid".

"Door de artsen werden we niet echt gehoord. Ze namen de achteruitgang van Ruben niet zo serieus", vertelt Gerrie. "We maakten ons onnodig zorgen, vonden zij. We moesten er veel voor doen om een verwijzing te krijgen naar het Radboud ziekenhuis waar we graag naar toe wilden. Uiteindelijk kregen we eigenlijk alleen de diagnose 'zuurstoftekort'."

Ruben

Ruben is de jongste uit een gezin van 4. Ruben heeft een zus, Judith (46 jaar), en 2 broers, een tweeling; Koen en Simon (44 jaar). Christien: "Het had, met name in de eerste jaren, natuurlijk ook een hele impact op ons gezin. Broer Koen was altijd bezorgd om Ruben en wilde dat hij bij hem op de kamer sliep.

Simon wilde dat hij met Ruben kon voetballen. En Judith had altijd gezegd dat ze iets in reiswereld wilde gaan doen, maar besloot een opleiding in de zorg te gaan doen."

De eerste jaren woonde Ruben gewoon thuis. Toen hij 12 was werd hij opgenomen in een gezin in Echt.

Gerrie: "We waren er eigenlijk nog niet aan toe dat Ruben ergens anders zou gaan wonen. Maar er werd ons gezegd dat het wel een aantal jaren kon duren voordat je ergens een plek kon vinden.

En deze mogelijkheid kwam op dat moment op ons pad." Christien: "Er werd een pilot gestart vanuit Koraal, St Anna, om een begeleidster de mogelijkheid te geven om kinderen in haar gezin op te nemen. Ze had zelf 3 kinderen en daar kwamen 3 kinderen met een beperking bij wonen. Uiteindelijk heeft Ruben daar 5 jaar gewoond en er veel geleerd. Het mooie is ook dat deze begeleidster Ruben nog elk jaar ophaalt voor een uitje met de andere kinderen van toen."

Gerrie en Christien hadden een boerderij met kippen en asperges. Daar stopten zij jaren geleden al mee. "Misschien was Ruben wel de opvolger van de boerderij geworden. Hij heeft veel affiniteit met buiten werken en met dieren", vertelt Gerrie. "Daarom zochten we ook naar een plek waar hij veel buiten kon zijn."

Vanuit het opvanggezin ging Ruben naar een woonplek in Nieuwstadt. Hij ging naar het ZMLK (Onderwijs voor Zeer Moeilijk Lerende Kinderen) en van daaruit werd voor hem een werkplek gezocht waar hij buiten kon werken. "En zo kwamen we terecht op Elivagar. Elivagar was net opgericht en er waren nog geen woonplekken, maar wel al werkplekken. Ook daar liet Ruben een grote verantwoordelijkheid zien voor de plantjes die net geplant waren. In het weekend wilde hij ook weten of ze genoeg water hadden."

Uiteindelijk werd wonen op Elivagar ook mogelijk en ging Ruben er wonen.

Christien: "Dat was dus helemaal in het begin van de oprichting van Elivagar. Ruben heeft het er erg naar zijn zin. Er is aandacht voor hem als persoon. Hij leerde al veel in het gezin waar hij van zijn 12e tot zijn 17e verbleef, maar hij ontwikkelt zich nog steeds in zelfredzaamheid. Ruben kan zichzelf met toezicht verzorgen, kan lopen, fietsen. Soms is hij een spraakwaterval, maar meestal is hij rustig. Ruben komt ook nog regelmatig naar de familie toe, vooral met feestjes. Maar Elivagar is zijn thuis. We kochten een camper om zo ook met Ruben samen op vakantie te kunnen. Maar gaandeweg wilde Ruben liever bij zijn groep blijven en niet mee op vakantie. Toen Zonnehuizen, waar Elivagar onderdeel van uitmaakte, failliet ging, maakten we ons erg zorgen over de toekomst van Ruben. We hebben toen ook gekeken naar een plek bij de Thomashuizen. Maar Ruben wilde niet weg. En gelukkig is het met Elivagar toen dus goed gekomen."

Ruben werkt 4 dagen bij het werkgebied de Leudalschuur, in de bossen en de tuin, en 1 dag werkt hij bij het creatieve werkgebied de Koppeling. Dan heeft hij zijn creatieve dag. Daar ontmoeten we hem dan ook tijdens het maken van de foto's. Eigenlijk overvallen we hem een beetje, want hij wist niks van het maken van de foto's. En Ruben wil graag weten hoe zijn dag er uit ziet. Maar na een praatje en wat foto's in de winkel van de Koppeling wil hij ook wel mee naar het woonhuis lopen voor een paar foto's.

En daarna wil hij snel weer terug, zodat hij op de foto kan met Myrthe, die ook op de Koppeling werkt.

Gerrie en Christien doen sinds een jaar of 10 ook vrijwilligerswerk op Elivagar. Gerrie: "Ik heb heel even in de cliëntenraad gezeten, maar dat was niks voor mij. Nu breng ik elke doordeweekse ochtend met de auto bewoners naar het werkgebied de Leudalschuur. Ruben dus ook. Ik heb zo dagelijks contact met Ruben en het geeft mij ritme in het opstarten van de dag." Ook Christien had wat tijd over na haar werkzame leven in de kraamzorg. "Ik begeleid bewoners op maandagavond naar de fitness", vertelt Christien. "Ruben is daar ook bij en de anderen zijn toevallig ook bijna allemaal bewoners uit het huis van Ruben. Dus dat is erg leuk om te doen." Daarnaast wandelt Christien graag en deed ze zo'n 14 jaar geleden een opleiding tot wandelsportinstructuur aan de CIOS. "Met een groep bewoners willen we graag de avondvierdaagse in Heythuysen lopen. De afgelopen jaren kon dat door Corona niet doorgaan maar dit jaar hopelijk wel weer!"

EEN LUISTEREND OOR VAN DE BEWONERSRAAD OP DE CORISBERG

De Bewonersraad van de Corisberg bestaat uit 6 personen. Onder begeleiding van Jacqueline van Velzen komen de leden 1 keer in de maand bij elkaar om te vergaderen. Cor, Cindy, Mike, Paulo, Marcel en Dylan leggen me graag uit wat er tijdens zo'n vergadering wordt besproken.

Elk woonhuis op de Corisberg en Villa Terwinselen (een huis in Kerkrade dat ook bij de Corisberg hoort) is vertegenwoordigd in de Bewonersraad. Daarnaast worden ook de externe cliënten, de mensen die werken op de Corisberg, maar ergens anders wonen, vertegenwoordigd.

"Uitstapjes!", is een van de eerste dingen die geroepen wordt als ik vraag waar het in de Bewonersraad over gaat. Maar ook: "Activiteiten op de Corisberg en ingekomen post van bijvoorbeeld bewoners." Zo kwam er eens een brief over of een huis een hond mocht. De bewonersraad heeft de vraag serieus gewogen. "We hebben ook een poes op de Corisberg, dat gaat vaak niet samen met een hond. Wie gaat de hond dan uitlaten? En waar gaat de hond poepen en plassen?"

"Er komen ook ideeën van bewoners binnen of ze laten het weten als ze het ergens niet mee eens zijn. "Over verlichting die het niet doet of over een deur die geverfd

moet worden. "De bewonersraad stelt dan vragen, denkt mee of stuurt de vraag door naar degene voor wie de vraag bedoeld is. Kortom: "We helpen alle cliënten van de Corisberg. Of we helpen locatiemanager Anita als ze een vraag aan ons heeft", vertelt Cor.

"Soms vergaderen we ook samen met de wettelijk vertegenwoordigers", vertelt Jacqueline. "En Anita is ook een keer uitgenodigd", vertelt Cindy. En zij kwam met goed nieuws: de Bewonersraad krijgt 500 euro ter beschikking. "Maar voor de besteding van dat geld moet wel eerst een plan worden gemaakt", licht Jacqueline toe.

Heeft elke deelnemer aan de Bewonersraad een eigen taak? Cor: "Ik kijk in de brievenbus of er post is binnengekomen voor de bewonersraad". Cindy: "Ik regel vaak de cadeautjes voor als iemand bijvoorbeeld afscheid neemt. Mike: "Ik let op het geld". Paulo: "Ik ben de baas van de vergadering, de voorzitter". "De voorzitter rouleert per seizoen", licht Jacqueline toe. "Marcel helpt me vaak met het klaar zetten van de spullen en Dylan is onze vaste invaller voor als iemand anders niet kan."

Waar is de Bewonersraad trots op? Cor vertelt: "Op de nieuwe poort in de tuin!" De bewonersraad regelde dat deze vervangen werd. "Ook hebben we de cadeautjes voor de Dag van de Zorg vorig jaar geregeld. Dat vergde wat knutselwerk", vertelt Jacqueline.

In Coronatijd kon de Bewonersraad niet zo vaak bij elkaar komen. En als ze wel vergaderden, was dat op afstand. "Dat was stom", zegt Paulo. "We hadden op een andere manier contact met elkaar", vult Jacqueline aan. "We hebben geleerd om te vergaderen via de computer. Maar dat was toch minder prettig."

"Het leuke aan de Bewonersraad is dat je ze alles kunt zeggen of vragen. Ze zullen je altijd helpen door goede vragen te stellen of door actie te ondernemen. Ze kunnen goed luisteren.", zegt Jacqueline.

"De leden van de Bewonersraad kunnen goed met elkaar samenwerken. Ik help alleen maar; ze doen en beslissen heel veel zelf. Ze kunnen de taken goed verdelen. En als ze hulp nodig hebben dan staan ook oud-leden van de bewonersraad of achterban voor hen klaar. Ze kunnen trouwens ook heel goed samen lachen!"

DIT IS

Gaaf

GAAF is het nieuwe werkgebied van Elivagar in Roggel. Na jaren werd afscheid genomen van Hoeve Twente, een prachtige maar verouderde boerderij in het buitengebied. Maar het was ook heel tijdrovend en kostbaar om de dingen daar goed te kunnen doen. Daarom werd de knoop doorgehakt en ging de locatie op zoek naar een andere mooie werkplek; en dat werd GAAF.

En GAAF is het! Tegenover de woningen aan de Koppelstraat in Roggel kwam een voormalige bakkerswinkel vrij. Toevallig ook precies naast het creatieve werkgebied van Elivagar; de Koppeling. Bewoners steken nu dus gewoon de weg over naar hun werk. Bewoner Jan: "Ja dat is wel handig. Eerst moest ik ook wel eens door de sneeuw fietsen naar Hoeve Twente. Dat was minder fijn."

Maar wat is GAAF nu precies: Jan beschrijft het perfect: "Het is een plek waar we oude spullen nieuw leven inblazen." Begin dit jaar werd de winkel geopend. Want na het opknappen van de spullen, worden ze verkocht in de winkel.

Jan: "Ik heb eerder in een winkel gewerkt. Ik kan dus ook mensen te woord staan. En het opknappen van de spullen, een nieuwe kleur geven, vind ik ook leuk om te doen."

Ruud Gubbels, waarnemend clustermanager, vertelt: "We zochten naar een plek waar onze bewoners met hun handen bezig kunnen zijn. En dat ook waarde toevoegt. We willen zinvol werk bieden aan onze bewoners. Het past ook bij onze visie om producten vanuit de duurzaamheidsgedachte te hergebruiken, te recyclen of upcyclen."

Ter afwisseling van het werk binnen, onderhouden de medewerkers van het werkgebied GAAF ook de tuinen van de huizen van Elivagar en doen ze af en toe een project in opdracht van Staatsbosbeheer. "Zo wordt hun werk nog gevarieerder", legt Ruud uit.

Werkleider Danny Bongers begeleidt de 10 bewoners van Elivagar in het werkgebied GAAF. "We leren de bewoners verschillende vaardigheden. Bijvoorbeeld werken met de decoupeerzaag, maar ook welke verf je het beste kunt gebruiken. En dat je eerst moet schuren en dan pas kunt verven. We blijven mensen tot ontwikkeling brengen; ieder met de eigen mogelijkheden en in een eigen tempo."

De spullen die een nieuw leven krijgen worden meestal gekocht bij kringloopwinkels in de buurt. Ruud: "Ook dat doen we samen met de bewoners. We zijn wel selectief, want we willen goede en niet te dure producten in onze winkel verkopen. En het moeten producten zijn waar onze bewoners waarde aan kunnen toevoegen." "Daarnaast maken we ook van hout, dat van het werkgebied de Leudalschuur komt, mooie producten. Zo brengen we ook de natuur in onze winkel en zijn al onze werkgebieden met elkaar verbonden", voegt Danny toe.

Danny: "Naast het opknappen van de spullen leren de mensen ook veel van de interactie met klanten. Ze zijn trots op hun werk en kunnen dat dan ook laten zien. Ontmoeting brengt ook ontwikkeling. Nu komen nog vooral mensen uit Roggel langs in de winkel. Maar in de zomermaanden hopen we ook de toeristen uit de nabijgelegen vakantieparken te kunnen trekken. Als je op zoek bent naar een origineel cadeautje kun je daarvoor heel goed terecht bij GAAF en onze burens, de Koppeling."

Jan zal in ieder geval zijn bijdrage leveren: "Ik probeer de producten zo mooi mogelijk te maken!" Kom eens langs bij GAAF! Koppelstraat 10 in Roggel

WANDKLEDEN by philip!

Philip is 58 jaar en woont bij zijn ouders in Waalre. Hij werkt 2 halve dagen op locatie Gennep in Eindhoven met de groep die op de Gennepse Parken allerlei buitenklussen doet. Philip is ook heel creatief! We mochten zijn prachtige wandkleden zien! We spreken met broer Frank en moeder Anneke. Ook vader Gerrit is bij het gesprek aanwezig. Philip zelf had niet zo'n zin in een gesprek. Maar bij binnenkomst van de fotograaf blijkt hij graag te poseren!

Philip werd geboren als jongste in een gezin van 4 broers (Philip, Frank, Erik en Mathijs). Moeder Anneke vertelt: "Bij zijn geboorte zag ik wel dat er iets bijzonders aan zijn gezichtje te zien was, maar daar werd verder niet over gesproken. Later bleek dat hij het Syndroom van Down had." Broer Frank: "Thuis hoorde Philip er gewoon bij. Hij ging overal mee naar toe. Als broers letten we wel extra op hem als we in de wijk aan het spelen waren."

Philip werkt nu ongeveer 4 jaar op Gennep. Daarvoor werkte hij via zorgorganisatie

Severinus bij de groothandel Macro en bij het Schipperstop (automotive plein en lunchroom). Ook bracht hij een tijdje koffie rond in het stafgebouw van Severinus. "Maar we merkten dat hij wat meer begeleiding nodig had in zijn werk", vertelt Frank. "Ik fietste wel vaker over de Gennepse parken en zag dat daar ook mensen met een beperking rondliepen. Ik kwam er dus achter dat DeSeizoenen daar gevestigd was. En zo gingen we kijken of er voor Philip een plek was om te werken." Anneke: "We kenden Bronlaak in Oploo al wel. En bij een aantal sportverenigingen waar wij bij betrokken zijn, leerden we ook een aantal bewoners van de locatie in Eindhoven kennen." Frank: "Wat ons aanspreekt is dat de cliënten elkaar ook helpen. En wat ons opvalt is dat er veel vrijwilligers zijn. Met name in het begin werd Philip ook steeds tot ontwikkeling aangezet. Philip is een echte werker, maar heeft wel richtinggevende begeleiding nodig." Of zoals vader Gerrit zegt: "Philip heeft een eigen mening, maar hij loopt dan ook al 58 jaar op deze wereld mee."

Naast het werk bij DeSeizoenen, werkt Philip ook nog 2 halve dagen bij een oud-medewerker van DeSeizoenen, die ook hovenier is, op een buitenterrein in Bergeijk. Op woensdag is Philip vrij. Dan gaat hij vaker met broer Erik op pad. Philip is een actieve

man; hij heeft allerlei hobby's. Zo zwemt hij, heeft hij muziektherapie, fietst hij graag, vindt hij het leuk om mee boodschappen te doen én maakt hij wandkleden met de techniek 'Smyrna knopen'.

Broer Frank helpt Philip bij het maken van zijn wandkleden. Want er gaat nogal wat voorbereiding aan vooraf. Er wordt een afbeelding uitgekozen, dan wordt de afbeelding vergroot tot 1 bij 1 meter en uitgeprint op diverse A4-tjes. Die worden dan onder het stramien gelegd. De vakjes van het stramien worden dan door Frank ingekleurd en daarna kan Philip aan de slag met het knopen van de wol. "Ja, het is een flinke klus", zegt Frank. "Philip is met een wat meer complexe afbeelding ongeveer een half jaar bezig. Hij wil het liefst kunstwerken van Van Gogh maken. Hij is dan elke avond wel aan het knopen. Anneke: "Hij doet zijn koptelefoon op met muziek en tussendoor speelt ie af en toe een spel op de Playstation en zo brengt Philip de avond door."

In het huis waar Philip met zijn ouders woont, hangen een paar prachtige wandkleden. "Ook bij mij en mijn broers in huis hangen er een aantal", vertelt Frank. Ze zijn dan ook prachtig! Wil je de wandkleden bekijken? Broer Frank maakte er een website over: www.tapestry-smyrna.nl

Bronlaak is een woon- en werkgemeenschap voor mensen met een verstandelijke beperking. Maar wist u dat Bronlaak ook een plek biedt voor mensen die (tijdelijk) om een andere reden ritme en structuur zoeken?

Een werkplek met structuur en ritme waar je gezien wordt!

Natasha van Dijk is Adviseur Zorg en vertelt ons er graag meer over: "Bronlaak is een mooie plek voor allerlei doelgroepen, niet alleen voor mensen met een verstandelijke beperking. We bieden leerontwikkeling in geborgenheid en veiligheid. Bijvoorbeeld voor jong volwassenen die vastlopen in het onderwijs. Ook jonge mensen voor wie instroom in het gewone arbeidsproces nu niet haalbaar is, kunnen bij ons terecht."

Kimberly Mauriks is Clustermanager en heeft de werkgebieden op Bronlaak onder haar hoede. "Wij gebruiken op Bronlaak heel bewust het woord werken. We hebben 17 werkgebieden, waarin dienstverlening of het maken van een product centraal staat. We leren de mensen een vak. In een tempo dat bij deze mens past. Als mensen interesse hebben in werken op Bronlaak, dan kunnen ze uit verschillende beroepen of ambachten kiezen."

Wat doet Bronlaak anders dan andere plekken?

Natasha: "Niet het leren uit boeken staat centraal, maar het werken met je handen; het leren van een vak in de praktijk."

Wij bieden altijd een leerwerk-traject op maat: dat betekent dat iemand als unieke persoon wordt gezien en gehoord. Onze kwaliteit is dat we de hele mens zien en niet alleen de ondersteuningsvraag. We vinden het daarnaast ook belangrijk dat mensen om de persoon heen gezien worden, zoals ouders of andere verwanten."

Kimberly: "Je wordt op Bronlaak onderdeel van de gemeenschap; of je er nu woont of alleen werkt. Het is eigenlijk een soort dorp waar je deel van uit gaat maken. Iedereen draagt zijn steentje bij aan de gemeenschap. Iedereen levert waardevol werk. Je doet er toe. Ik noem altijd het voorbeeld van de sla, die 's ochtends vers van het land gesneden wordt en 's middags op het bord ligt. Aan dit proces van zaadje tot salade hebben 40 mensen gewerkt. En elke bijdrage is even belangrijk in het geheel."

"Gelijkwaardigheid is dan ook een belangrijke kernwaarde van onze gemeenschap", legt Natasha uit. "Medewerkers helpen cliënten in hun ontwikkeling, maar andersom ook. We helpen elkaar. Want zo vorm je een warme, veilige gemeenschap waar mensen

tot ontwikkeling kunnen komen. Je voelt op Bronlaak de saamhorigheid." Kimberly: "Bronlaak is een openbaar terrein, waar iedereen die dat wil, kan komen wandelen bijvoorbeeld. Je voelt een warme sfeer als je Bronlaak bezoekt. Door de natuur, maar vooral door het kleurrijke palet van mensen die je er ontmoet en die graag een praatje met je maken. Je voelt je meteen gezien. En dat is onze kracht, want voor iedereen is het belangrijk om gezien te worden."

Bent of kent u iemand die een werkplek met structuur en ritme zoekt? En die een indicatie heeft vanuit de WMO, de WLZ, of de Participatiewet? Sluit dan aan bij de informatiebijeenkomst op woensdag 1 juni van 19.00 – 21.00 uur. Wilt u eerst weten of de bijeenkomst voor u geschikt is, neem dan contact op met Natasha van Dijk of Kimberly Mauriks via 0485-388900.

Aanmelden voor de bijeenkomst kan via: nvandijk@deseizoenen.org

Stoer

EN AFWISSELEND WERK VOOR MATHIJS

Mathijs is 27 jaar. Een jongeman die graag stoer werkt doet. Dat werk vindt hij op Verdandi. Twee dagen per week werkt hij op de Groote Modderkolk en een dag in het Atelier in Loenen. Afwisseling in het werk vindt hij belangrijk. We spreken met Mathijs en zijn moeder Maddi.

Maddi: "Mathijs woon bij DBuren in Apeldoorn. Een wooninitiatief opgezet door ouders en naastbetrokkenen. Mathijs woont daar nu 4,5 jaar. 3 dagen in de week brengen de begeleiders van DBuren Mathijs naar zijn werk. Dat is ideaal, want daarmee staan de begeleiders van het wonen en werken ook met elkaar in contact, ondanks dat het verschillende organisaties zijn. Dat is heel waardevol."

Mathijs werkte eerst bij een andere zorgboerderij. Maar die stopte er mee. In een zoektocht naar een nieuwe plek om te werken kwamen Mathijs en Maddi uit bij de Groote Modderkolk. "Ik werk heel graag

buiten", vertelt Mathijs. "En ik doe graag afwisselend werk. Als ik op het werk kom, dan spreken we door wat we die dag gaan doen. Nu verzorgen we bijvoorbeeld de koeien en de andere dieren. Of we werken in de tuin of in het bos. Ik heb ook een opleiding gedaan voor bladblazen!", vertelt Mathijs trots.

Twee dagen is Mathijs op de Groote Modderkolk, maar op maandag werkt hij in het Atelier in het dorp Loenen, ook een werkplek van Verdandi. Dan helpt hij met het maken van de soep. "Snijden, roeren. En die soep eten we dan tussen de middag op, vertelt Mathijs. "Het werk op de boerderij is best intensief werk. De afwisseling met het werk in het Atelier is dan ook goed", vertelt Maddi. "Op de dagen dat Mathijs niet werkt rust hij uit van de harde werken. Ook krijgt hij dan fysiotherapie en gaat hij zwemmen."

Mathijs en Maddi kozen niet bewust voor een antroposofische organisatie. Maar de benaderingswijze spreekt hen wel heel erg aan. "Zoals het gezamenlijk starten van de dag, de structuur, het centraal stellen van de mens en kijken naar wat wel kan in plaats van wat niet kan", vertelt Maddi. "Je voelt de antroposofie echt als je op locatie komt."

Wat vindt Mathijs van de jaarfeesten die bij de antroposofie horen?: "Door Corona heb ik nog niet zo heel veel jaarfeesten meegemaakt. Maar het kerstfeest op stal was leuk en Carnaval! Er was een grote muziekbox, er hingen slingers en we hebben gedanst. Ik was niet verkleed en heb geen bier gedronken! Tijdens een van de zomerfeesten was het vuur maken ook heel leuk."

Mathijs doet vooral graag stoere dingen. "Ik wil graag proberen een diploma te halen voor het werk met de bosmaaier en de motorzaag. En pas heb ik samen met mijn begeleider tractor gereden. Ik kan mijn voeten niet bewegen, dus iemand moet gas geven. Maar ik kan dan sturen!"

Mathijs wil ook een oproep doen: "Wij zoeken nog meerdere cliënten voor het werk buiten. Dan kunnen we het werk beter verdelen. Je moet graag buiten werken en een beetje gezellig zijn. De Modderkolk is heel leuk om te werken."

Wil jij ook werken op de Groote Modderkolk?

Neem dan contact op met Verdandi via: 055 5053278 of via e-mail via locatiemanager Sascha Dolleman: SDolleman@deseizoenen.org

EEN SCHOON, PRETTIG EN GASTVRIJ HUIS

Begeleiders zijn de medewerkers die dagelijks met onze bewoners wonen, werken en leven. Maar er zijn ook medewerkers die een belangrijke taak op de achtergrond uitoefenen: de huisondersteuners en schoonmakers. Zij leveren een bijdrage aan een fijne leefomgeving voor de bewoners. We spreken met Esther Bronkhorst en Bernadet Koopman van de facilitaire ondersteuning.

Esther is Huisondersteuner op Overkempe. Dat doet ze sinds februari 2019. Daarvoor was ze vanaf 2016 schoonmaakster op de locatie. Esther: "Huisondersteuners zijn medewerkers die ondersteunende werkzaamheden in het woonhuis verrichten. Die de dagelijkse huishoudelijke taken oppakken. Mijn werk is heel divers. Ik verzorg bijvoorbeeld het ontbijt, de was, ik verschoon de bedden. Je hebt veel contact met de bewoners en leert ze daardoor goed kennen. In het huis waar ik werk, het Zuster Smoldershuis, wonen met name de wat oudere bewoners. Je draagt als huisondersteuner bij aan een prettig huis voor de bewoners en maakt zo echt deel uit van het team rondom de bewoners."

Esther komt eigenlijk uit een hele andere hoek. "Ik was medewerker op de salarisadministratie bij de Stentor, de krant. Maar deze functie werd verplaatst naar Amsterdam. Ik heb toen besloten om iets anders te gaan doen. En toen kwam de vacature van schoonmaker op Overkempe op mijn pad. Ik vind schoonmaken leuk. Ik kende Overkempe nog niet. Maar het sprak me wel meteen aan. Ik voel me ook echt verbonden met Overkempe."

Bernadet heeft de pensioengerechtigde leeftijd al bereikt, maar vind haar werk als huishoudelijk medewerker zo leuk dat ze het pensioen nog even uitstelt. "Ik werk al 22 jaar op Overkempe. Daarvoor was ik ziekenverzorgster in een verpleeghuis. Toen mijn kinderen geboren werden, stopte ik met werken. Daarna wilde ik eigenlijk niet weer

moeten bijscholen, dus besloot ik iets anders te gaan doen." Ook bij Bernadet kwam de functie op haar pad. "Ik had er nooit over nagedacht om schoonmaakster te worden. Maar iemand tipte me op de functie bij Overkempe. En dat leek me wel wat. En 22 jaar later vind ik het nog steeds leuk. Je leert bewoners en begeleiding goed kennen. Het geeft voldoening dat de mensen het fijn vinden dat je er bent. Ik werk in een vast huis en dan bouw je echt een band op met de bewoners. Je krijgt ook vertrouwen van hen."

"Het werk is door de jaren niet veel veranderd. Wel hebben we meer hulpmiddelen die het werk minder zwaar maken. Ik ben nog van de oude garde en voel me echt verantwoordelijk voor het huis. Zo lang als ik het leuk vind ga ik door met dit werk!"

Vierkant ACHTER ONZE FILOSOFIE

Janet Hubers is 68 jaar en werkt als persoonlijk begeleider. In totaal werkt ze al 12 jaar op Bronlaak, maar ze maakte tussendoor een uitstapje naar een andere organisatie. Waarom is Janet nog niet met pensioen?

"Ik heb de pensioengerechtigde leeftijd dus al bereikt. Maar ik ben gewoon doorgegaan na mijn pensioen. Bronlaak is een bijzondere plek. Als je in de ochtend het terrein op rijdt dan straalt het veel rust uit. Iedereen mag hier ook zijn wie hij of zij is. Iedereen heeft een taak die op een eigen manier wordt ingevuld. Er is ruimte voor de bewoners om even stil te staan en om zich heen te kijken."

De afgelopen jaren, met Corona, stond er veel druk op de medewerkers. "Wij hebben dus niet altijd die ruimte om even 'stil te staan'. Maar toch geeft het werk me energie. Ik werk op woonhuis Baldur, waar 8 wat oudere bewoners wonen. Het mooie is dat de bewoners ons ook tot rust manen als we te druk zijn."

Janet begon haar carrière in een verpleeghuis, de ouderenzorg. Hoewel ze een opleiding had gedaan tot Z- verpleegkundige (gehandicaptenzorg). Ze kwam in Oploo wonen en toen was daar een vacature op Bronlaak. "Ik was voorheen nog nooit op Bronlaak geweest, maar kende het wel. Ik werd warm onthaald. De gehandicaptenzorg is weer heel anders dan de ouderenzorg. Het huiselijke van Bronlaak sprak me enorm aan."

Een aantal jaren later werd ze gebeld of ze niet een teamleidersfunctie bij haar oude werkgever in de ouderenzorg wilde vervullen. Ze voelde zich vereerd en nam de functie aan. Na 5 jaar kwam ze er achter dat ze te ver van de directe zorg af was komen te staan. "En zo kwam ik weer terug bij Bronlaak. Ik miste het echte contact met de bewoners, maar ook het zelf gezien worden als mens. Als ik een paar dagen niet op de groep werk, dan hebben de bewoners je echt gemist."

"De helende omgeving op Bronlaak is erg krachtig. De omgeving is erg belangrijk voor de bewoners. We zorgen er dan ook altijd voor dat het huis warmte en gezelligheid uitstraalt. De oudere bewoners hebben meer aandacht nodig. Het netwerk om hen heen wordt vaak ook steeds kleiner. Ze hebben meestal geen ouders meer en andere familieleden wonen vaak verder weg."

Als Persoonlijk Begeleider kan Janet ook andere vaardigheden gebruiken. "Ik zorg dat het zorgplan op orde is en dat alle officiële zaken kloppen. Ook ben ik het contactpersoon voor het netwerk van de bewoner. Dingen regelen en kijken of de zorg goed gaat vind ik een mooie aanvulling op mijn taak als begeleider. Ik houd graag overzicht, dat brengt me ook rust."

"Bronlaak is een heel warm nest. We zien mensen zoals ze zijn; ze zijn niet hun beperking. Een keer ga ik natuurlijk met pensioen. Maar ook daarna wil ik als vrijwilliger betrokken blijven bij Bronlaak. Ik woon in de buurt en wil dan graag wat extra's blijven doen voor de bewoners!", besluit Janet.

DE FAVORIET VAN JANET

Janet koopt haar groenten en kaas in de winkel op Bronlaak. De producten zijn biologisch dynamisch geteeld en gemaakt. De melk voor de kaas komt van koeien die op een biologisch dynamische manier gevoerd en gehouden worden. "De kaas wordt samen met cliënten gemaakt die daardoor ook echt een vak leren. Daarom, en omdat het zo lekker is, is dit het product dat ik graag in het zonnetje wil zetten."

DE SEIZOENEN

Geeft de dag zin.